

Arrest

**nr. 67 705 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BAÏTAR loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven

vormen, overschrijding of afwenning van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren te Nuradilovo Khasavyurt, Dagestan. U had uw permanente verblijfplaats in het dorp Novokuli, eveneens in Dagestan; u woonde er met uw echtgenote en de kinderen die het ouderlijk huis nog niet verlaten hadden. Tot 1990 werkte u in sovchozen als vrachtwagenchauffeur. Toen u er geen officieel werk meer had, begon u te werken als taxichauffeur. U reed een vast traject tussen Novokuli en Khasavyurt. Op 17 mei 2010 raakten in Novokuli 2 agenten dodelijk gewond bij een schietpartij. Eén van de slachtoffers was de uit Novokuli afkomstige Salavdi Vischanov, onderkolonel van de politie van het Novolaksky-district. Van de andere agent, die dodelijk getroffen werd, kent u de naam niet, maar u weet wel dat hij hoofd van de rechercheafdeling van Novokuli was. Op 18 mei 2010 was u aanwezig bij de begrafenis van Salavdi Vischanov en de dagen nadien ging u opnieuw aan de slag als taxichauffeur. Op 1 juni 2010 werd bij u thuis een oproeping te uwer attentie afgegeven. U moest zich diezelfde dag om 14 uur melden bij de ROVD van het Novolaksky-district. U moest zich op de 2e verdieping van het ROVD-gebouw melden. Daar aangekomen werd u vrijwel meteen gegrepen door OMON-agenten. Vervolgens werd u afwisselend geslagen en ondervraagd. Uiteindelijk verloor u door herhaalde slagen het bewustzijn. In een cel kwam u opnieuw bij bewustzijn en u werd er door een ziekenhuisarts behandeld, mits het toedienen van inspuitingen. In de cel werd u verder ondervraagd over uw mogelijke steun aan rebellen die verdacht werden van de moord op de agenten. U werd nog meermaals op het hoofd geslagen. Uw echtgenote wist dat u zich voor verhoor bij de ROVD moest aanbieden en toen u niet naar huis terugkeerde contacteerde zij uw broer R. (...). Uw broer en uw echtgenote slaagden er uiteindelijk in om u vrij te kopen voor 100.000 Roebel. Nadat u werd vrijgelaten, na 3 dagen gevangenschap, keerde u niet meer naar huis terug. Eerst vond u enkele dagen onderdak bij uw broer R. (...) in Khasavyurt en vervolgens verbleef u, eveneens in Khasavyurt, bij uw schoonbroer, I. G. (...). Bij deze laatste verbleef u tot uw uiteindelijk vertrek op 31 juli 2010, toen u met uw vriend A. D. (...) per auto naar Moskou reisde. In Moskou logeerde u bij de genoemde A. (...), die uw volledige reis naar België organiseerde voor een bedrag van 2.000€. Op 24 augustus 2010 om 7 uur 's ochtends vertrok u per bus vanuit Moskou. In Wit-Rusland stapte u over in een andere bus. In die bus legde u een traject van 8 à 9 uur af, om vervolgens uw reis per auto verder te zetten. Na het voorbijrijden van een grote douanepost per auto wachtte u opnieuw op de bus, om uw reis naar België te vervolgen. Op 26 augustus 2010, in de vroege ochtend, kwam u in België aan en nog dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen die u kende naar aanleiding van de moord op 2 politieagenten op 17 mei 2010 in Novokuli, Dagestan.

Er moet vastgesteld worden dat uw verklaringen op belangrijke punten inconsistent en weinig geloofwaardig zijn; bijgevolg slaagt u er niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vooreerst worden opgemerkt worden dat u uw verklaarde problemen met geen enkel document staakt. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw verhoor op 1 juni 2010 een convocatie ontving. U verklaart (CGVS 1, p.9) dat u de convocatie niet hebt moeten afgeven toen u zich op 1 juni 2010 voor verhoor moest aanmelden en dat u ze hebt bijgehouden, maar u weet niet wat u er sindsdien mee gedaan hebt. U slaagt er niet in om een afdoende verklaring te geven voor het ontbreken van een document dat in staat is om uw verklaarde vervolgingsfeiten te staven. U stelt ook (CGVS 1, p. 6-7, 10) dat u tijdens uw gevangenschap zwaar werd geslagen en mishandeld maar kan hiervan evenmin een begin van bewijs aanbrengen. Omtrent uw bewering dat u ervan beschuldigd wordt medeplichtig te zijn geweest bij de moord op twee agenten en daarom wordt gezocht in uw land van herkomst kan u ook geen overtuigingsstukken aanbrengen. Dergelijk gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds ernstig aan.

Er dient verder te worden vastgesteld dat uw gedrag tijdens uw vlucht uit Dagestan niet te rijmen valt met uw verklaarde vrees. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p.2) dat u duidelijk zichtbaar in een gewone personenwagen – een Lada 10 – van Dagestan naar Moskou reisde. Bovendien werd de wagen waarin u reisde op het traject Khasavyurt – Moskou, 2 keer aan een technische controle door verkeerspolitie onderworpen. U verklaart (CGVS 2, p.2) dat u niets te vrezen had bij een persoonlijke controle, daar u uw originele intern paspoort bij zich had. Welnu, dergelijke verklaringen en gedrag doen afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees, zeker in het licht van de vaststelling dat u na uw vrijlating niet meer naar huis – en: uw propiska-adres – terugkeerde omdat u dat niet durfde (CGVS 1, p.4). U verbleef na uw vrijlating eerst bij uw broer maar omdat het ook daar te gevaarlijk voor u was ging u naar uw schoonbroer in Dagestan. Uw bewering dat u na uw vrijlating onderdook bij familieleden uit schrik voor de autoriteiten, én zelfs niet voor medische verzorging naar een ziekenhuis durfde te gaan, valt niet te rijmen met de manier waarop u reisde van Dagestan naar Moskou.

Er moet ook worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal inconsistent zijn en dit op aanzienlijk belangrijke punten in uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.8-9) dat u op 1 juni 2010 's middags vernam dat u werd opgeroepen voor verhoor door de lokale afdeling van de ROVD. Het was uw echtgenote die de oproeping in ontvangst had genomen. Echter, tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 2, p.4) zich niet te herinneren op welk moment van de dag u vernam dat u, middels een convocatie, voor verhoor werd opgeroepen en stelde u dat het uw kinderen waren die de convocatie in ontvangst hadden genomen daar uw echtgenote niet thuis was. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Uw verklaring, in casu dat u tijdens het eerste gehoor werd bijgestaan door een andere tolk (CGVS 2, p.4), is niet afdoende, temeer daar u aan het einde van het eerste gehoor geen opmerkingen maakte over het werk van de tolk en erkende alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS 1, p.15-16). Daarnaast werd u bij het begin van het tweede gehoor gevraagd of u opmerkingen had over het eerste gehoor (CGVS 2, p.1), waarop u negatief antwoordde. Door de vaststelling van een dergelijke tegenstrijdigheid in opeenvolgende verklaringen, wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd.

Betreffende uw vrijlating en de daaraan verbonden vrijkoopsom werd eveneens een incoherentie vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor (CGVS 1, p.10) dat u vermoedt dat uw broer R. (...) uw vrijlating afkocht via een neef van de politiechef. Echter, tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of uw broer R. (...) mogelijks via connecties met de politiechef had onderhandeld over uw vrijlating, waarop u antwoordde (CGVS 2, p.5) daaromtrent zich niets te herinneren. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waarop u antwoordt met de blote bewering dat iedereen iedereen (daar) kent, hetgeen niet afdoende is als uitleg, aangezien u tijdens uw eerste gehoor spontaan te kennen gaf dat u vermoedde dat de afspraak om losgeld te betalen via de neef van de politiechef werd geregeld.

Uit uw verklaringen is gebleken dat uw echtgenote u, samen met uw broer, opving na uw 3 dagen durende detentie. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.10) dat uw vrouw na uw vrijlating een uurtje bij u bleef, alvorens terug naar huis te keren. Echter, tijdens uw tweede gehoor verklaarde u (CGVS 2, p.6) zich zelfs niet bij benadering (een tiental minuten, een uurtje, enkele uren, een halve dag, een dag?) te kunnen herinneren hoe lang uw vrouw bij u bleef nadat u was vrijgekomen. Van een belangrijke gebeurtenis als de hereniging met uw vrouw, na een 3 dagen durende detentie, mocht van u verwacht worden dat u minstens gelijkaardige verklaringen zou afleggen over de tijdsspanne waarin uw vrouw u gezelschap hield na uw vrijlating, hetgeen niet het geval is. U werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor wél enige tijdsaanduiding kon geven over de duur van de hereniging met uw vrouw, maar wederom is uw verklaring, in casu hoofdpijn en onduidelijkheid vanwege tolk (CGVS 2, p.6) niet afdoende daar u zowel tijdens uw eerste gehoor als bij het begin van uw tweede gehoor geen melding hiervan maakte. Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling verder ondermijnd.

Er dient, eveneens betreffende uw vlucht, te worden opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht van Dagestan naar België. U verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) dat u vanuit Khasavyurt naar Moskou reisde en vervolgens via Minsk naar België. Op de vraag via welke steden en landen u, vanuit Moskou, naar België bent gereisd, verklaart u (CGVS, gehoorverslag 1, p.4) zich enkel te herinneren dat u via Minsk, Wit-Rusland, bent gepasseerd. Behalve Minsk herinnert u zich geen plaatsnamen, die tijdens uw reis werden aangedaan (CGVS, gehoorverslag 1, p.5). U reisde zonder internationaal paspoort; u was enkel in het bezit van uw intern paspoort en rijbewijs (CGVS 1, p.5). Op de vraag of u tussen Minsk en België grenscontroles passeerde, verklaart u (CGVS 1, p.5) wel dergelijke plaatsen gezien te hebben, maar u moest er niet stoppen. U vermoedt dat

bij een grenscontrole, voorbij Wit-Rusland, wagens gecontroleerd werden, maar de wagen waarin uzelf zat, mocht gewoon doorrijden (CGVS 1, p.5). U weet niet hoe jullie de grenscontrole passeerden. Er waren geen afspraken over wat u moest doen of zeggen als u onderweg zou gecontroleerd worden; u moest enkel luisteren naar de chauffeurs (CGVS 1, p.5). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en stelt dat u geen internationaal paspoort had, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt een kopie voor van uw intern paspoort en uw rijbewijs. De documenten bevatten identiteitsgegevens, die in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist worden, maar ze wijzigen de hiervoor gedane vaststellingen geenszins in positieve zin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

3. Over de gegrondheid van het beroep

In het administratief dossier dat door verwerende partij, samen met de nota van 17 juni 2011, aan de Raad werd bezorgd op 22 juni 2011, is geen gehoorverslag voorhanden van het gehoor dat op 3

februari 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zou hebben plaatsgevonden, zoals blijkt uit de bestreden beslissing enerzijds en uit de ondertekening op 3 februari 2011 door verzoekende partij van het toelatingsdocument om inlichtingen over haar in te winnen bij de andere landen van de Europese Unie anderzijds. Nu het asielrelaas van verzoekende partij door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd verklaard door onder andere de vaststelling dat er zich een aantal belangrijke discrepanties situeren tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal, acht de Raad het noodzakelijk om tevens over dit eerste gehoorverslag te beschikken om de juistheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden na te gaan.

Verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet oordeelt de Raad derhalve dat het hem onmogelijk is bij gebreke aan deze essentiële gegevens te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT